

СПЦ, и друге традиционалне верске заједнице, ових дана су интензивно засипане „дрвљем и камењем“ од стране посланика и функционера ЛДП-а, као и представника неких невладиних организација. Због понашања верских заједница, наводно, Србија неће моћи да ступи у ЕУ, наши грађани ће још дуго да стоје у редовима за визе, а напаћене мањине свих врста, готово да треба да очекују погроме.

Излив беса Геј-стрејт алијансе, СДУ (странке Жарка Кораћа), Иницијативе младих за људска права, ЛДП, и још неких других организација, изазвало је, услишено од стране власти, противљење СПЦ, и осталих релевантних верских заједница, неким одредбама предложеног закона против дискриминације. И то, пре свега, неслагање са оним делом члана 21, који у пуној мери изједначава хомосексуалце са хетеросексуалцима.

Његов први део, према коме су родни идентитет и сексуална оријентација приватна ствар и „нико не може бити позван да се јавно изјасни о свом родном идентитету и сексуалној оријентацији“ – нико не оспорава. Хомосексуалци имају право да буду то што јесу, и да их нико не прозива због сексуалних опредељења. Међутим, споран је остатак споменутог члана, који гласи: „Свако има право да изрази свој идентитет и сексуалну оријентацију, а дискриминаторско поступање због изражавања родног идентитета и сексуалне оријентације је забрањено.“

Прво, формулација је недовољно прецизна, па би могла да се тумачи тако да је и нерегистровање хомосексуалног брака вид дискриминације. Хипотетички, људи слободно изразе свој родни идентитет, што је начелно уреду, и у складу са својом оријентацијом оду код матичара, а ако он одбије да их венча, на основу члана 21, могу да устврде да су повређена њихова права. Укратко, изгледа да се ради, макар на мала врата, о покушају легализације хомосексуалног брака.

Друго, једна ствар је слободно испољавање родног идентитета на начин који не

угрожава друге, а друга је пуно, некритичко изједначавање хомосексуалаца са хетеросексуалцима, што произлази из споменуте формулације! Замислите да трансвестит, који је по занимању учитељ или лекар у хитној помоћи, закључи да је сасвим уреду да, када је за то расположен, на посао долази обучен као жена. Или да се професор-хомосексуалац, у складу са својим склоностима, слободно понаша на часу. Мислим да би све то изазвало осећање душевног бола оних који имају другачија, нешто традиционалнија, сексуална опредељења. Па, и да би их омело у реализацији неких, у наше време, основних људских права. Како ли би се осећали многи родитељи, док прате децу у школе, и колико би их се одлучило, чак, и да их испише из њих.

СПЦ и друге традиционалне верске заједнице немају ништа против закона о забрани дискриминације, „само нису“ – како је то рекао епископ Иринеј – „за то да једна врста дискриминације, било чијом непажњом и пропустом, буде замењена другом врстом дискриминације, вероватно гором и тежом“. Но, манипулативним техникама, екстремисти из редова Друге Србије, и њихови медији, покушали су да све прикажу искривљено – као залагање, пре свега, Српске православне цркве, за дискриминацију и спречавање европских интеграција. Тек примера ради, текст који се бави повлачењем предлога закона са дневног реда Скупштине, Блиц је објавио под насловом: „Црква против закона о дискриминацији“. Вероватно не треба ни рећи, у њему је „пропуштено“ да прецизно буде објашњено против чега су главне верске заједнице Србије.

Манипулација је једно, а друго је право да се заступа неки став. Није у реду како поступају заговорници права на неограничено испољавање хомосексуалних опредељења, али њихов став је, сам по себи, легитиман. Додуше, колико знам, учитељи нигде у свету не могу да буду трансвестити док су на послу, али у Холандији или Данској, легализовани су хомосексуални бракови. Но, нису у великој већини европских земаља! А нама се лажно представља да без предложеног, до крајности либералног закона (бар када се ради о сексуалним мањинама), нема могућности да прођемо кроз капију ЕУ. То је проблем!

Проблем је и нескривено испољавање клерофобије – одбојности према свештенству и цркви. Они који причају о правима сексуалних и других мањина, допуштају себи да о цркви, свештенству, верницима, кажу било шта. Као и то што док оправдано сматрају да имају право да изразе свој став и лобирају да он буде услишен, с друге стране, скоро да реже када цркве и заступници другачијих опредељења, у складу са својим правом, покушају да утичу на деловање државних институција

Стиче се утисак да би, само када би имали и могућност, јуришници партијских, невладиних и медијских ешелона тзв. Друге Србије, и на много опипљивији начин насрнули на права СПЦ, па и других цркава. Уосталом, то је и разумљиво. Неретко се ради о, у демократско рухо тек невешто преобученој, духовној деци тоталитарног система, у коме су верске заједнице и верници били брутално дискриминисани. Зато, када оправдано говоримо о сузбијању дискриминације и хомофобије – која није пожељна, али у Србији није ништа присутнија него у већини европских земаља – требало би да се позабавимо и клерофобијом! Она је код нас, упркос томе што се огромна већина грађана изјашњава као верници, сигурно много присутнија него у било којој земљи чланици ЕУ. Можда баш то буде препрека нашим евроинтеграцијама?! А, несумњиво, већ сада наноси велики душевни бол многим грађанима Србије!